

Een cursus in wonderen, een weg naar het Hart

Inleiding

Een cursus in wonderen kwam in 1998 op mijn pad. Het boek bleek een antwoord op een verlangen naar helderheid over een aantal spirituele ervaringen die ik had in 1995. Sindsdien heeft de Cursus een inspirerende rol gespeeld in mijn leven. In het boek vond ik een zuivere verwoording van principes die we als mens kunnen gebruiken om geluk en vrede te vinden in onszelf en in de omgang met elkaar.

Ik wens dat mijn interpretatie van de Cursus je inspireert tot het doen van een eigen onderzoek in wat dit boek voor jou kan betekenen. Wellicht blijkt 'beproeft en behoudt het goede' hierbij ook voor jou een behulpzaam uitgangspunt.

In deze serie teksten wil ik in een aantal centrale onderwerpen uit de Cursus behandelen om dit gedachtegoed (dieper) te kunnen leren kennen. In dit eerste deel gaan we o.a. in op de boodschap van de Cursus, hoe het boek tot stand is gekomen en hoe het is opgebouwd.

Mocht je vragen hebben over de Cursus en hoe je het gedachtegoed in de praktijk kunt brengen dan kun je overwegen om deel te nemen aan een van de bijeenkomsten voor [Leven!](#)

Met hartelijke groet,

Edwin Reurings
Herinner Liefde

De boodschap van de Cursus

We kunnen de tekst uit de inleiding van de Cursus als een samenvatting van de essentie van het boek beschouwen. We gaan er regel voor regel naar kijken met mijn toelichting daaronder. Ik verwijs bij de citaten naar hun vindplaatsen, bijv. T26.IV.4:7. De uitleg van deze codering vind je bijna helemaal achterin het boek of voor de Engelse (FIP) versie op <https://acim.org/about-acim/acim-annotation-system/>.

De inleiding begint met:

Dit is een cursus in wonderen. (ECIW T-In.1:1)

Elke keuze voor liefde en uiting daarvan is een wonder. Een cursus in wonderen is een cursus om ruimte te maken voor onze natuurlijke ervaring van liefde en innerlijke vrede. De Cursus stelt elders dat er naast de Cursus vele andere wegen zijn die behulpzaam zijn bij het (versneld) leren van dit universele liefdes-leerplan. In die zin schuilt achter het leven zelf ook zo'n leerplan, ook al sla je je hele leven geen enkel boek open. We leren steeds vaker

kiezen voor liefde in plaats van angst. Vroeg of laat gaan we inzien én ervaren dat dit ons het leukste en meest inspirerende leven biedt.

Het is een verplichte cursus. (ECIW T-In.1:2)

Het woord ‘verplicht’ is een vertaling van het Engelse ‘required’. Als het woord ‘verplicht’ weerstand oproept dan kunnen we ons realiseren dat ‘required’ ook ‘nodig’ of ‘noodzakelijk’ betekent. Het leerplan, waar de Cursus één specifieke vorm van is, is een onontkoombaar leerplan om steeds gelukkiger te worden.

Het zit nu eenmaal ‘ingebakken’ in de mens om gelukkig te willen zijn, om liefde te willen ervaren. We kunnen dit niet veranderen. Zonder liefde kunnen we niet werkelijk gelukkig zijn. Deze oorspronkelijke wil om gelukkig te zijn en liefde te ervaren kan begraven zijn onder allerlei andere impulsen, maar welbeschouwd zijn dit (soms tragische) pogingen om gelukkiger te worden of om vermeend ongeluk af te wenden.

Hoewel de lessen die we hier kunnen leren vaststaan stelt de Cursus:

Alleen de tijd waarin je hem doet staat jou vrij. Vrije wil betekent niet dat jij het leerplan kunt vaststellen. Het betekent alleen dat je kunt kiezen wat je op een gegeven moment wilt doen. (ECIW T-In.1:1-5)

Het doel van het leerplan is om in elke situatie in ons leven te leren kiezen voor liefde en daarmee innerlijke vrede. We kunnen elke situatie waarin we onvrede ervaren gebruiken om dit te leren. Het staat ons vrij om in situaties hiervoor wel of niet te kiezen. De lessen om dit te leren blijven zich echter wel aandienen totdat we dit geleerd hebben. In dit laatste hebben we dus geen keus omdat we ons leven en zijn lessen eenvoudigweg niet kunnen stoppen. Wie heeft er geen terugkerende ergernissen (gekend) in zijn leven? Het doel van de Cursus is om je hier vanaf te helpen:

‘De cursus beoogt niet de betekenis van liefde te onderwijzen, want dat gaat wat onderwezen kan worden te boven. Hij beoogt echter wel de blokkades weg te nemen voor het bewustzijn van de aanwezigheid van liefde, die jouw natuurlijk erfgoed is.’ (ECIW T-In.1:6-7)

Liefde kunnen we niet leren, we kunnen wel leren opruimen wat liefde in de weg staat. De ervaring van liefde is altijd aanwezig en beschikbaar in en voor ons omdat het de kern van ons wezen is. Wanneer we haar niet ervaren, hebben we een blokkade voor deze ervaring geplaatst. Met de Cursus geven we de liefde steeds meer vrij baan en herkennen we haar steeds meer als onze diepste, ware natuur. Elke afwijzing of veroordeling van iemand of iets, een persoon, situatie of toestand in de wereld, is een blokkade voor liefde. De Cursus traint ons om deze blokkades, die we zelf tegen liefde hebben opgeworpen, weg te nemen.

‘Het tegendeel van liefde is angst, maar wat alomvattend is kent geen tegendeel. (ECIW T-In.1:8)

Alleen liefde is werkelijk. Angst is een vergissing. Angst is als het donker dat nergens meer te bekennen is wanneer we het licht aandoen. In elke situatie waarin we angst ervaren, ervaren we het gevoel van onware gedachten. De Cursus leert ons in steeds meer situaties in ons leven voor liefde te kiezen. De resultaten daarvan doen ons vertrouwen in de werkelijkheid van liefde toenemen. De mate waarin dat vertrouwen groeit is de mate waarin angst afneemt en als onwerkelijk wordt herkend. We gaan alles wat gebeurt steeds meer zien als een uiting van liefde óf een vraag om liefde.

Deze cursus kan daarom heel eenvoudig aldus worden samengevat:

Niets werkelijks kan bedreigd worden.

Niets onwerkelijks bestaat.

Hierin ligt de vrede van God.' (ECIW T-In.2)

De herkenning dat alleen liefde werkelijk is en dus het enige dat in werkelijkheid bestaat, geeft een diepe vrede. De Cursus noemt dat 'de vrede van God'.

God maakt deel uit van de Heilige Drie-eenheid, naast de Heilige Geest en de Zoon. De Drie-eenheid is een uiteenzetting die we in veel takken van het christendom terugvinden. In werkelijkheid is er sprake van een volmaakte eenheid tussen God, de Heilige Geest en de Zoon en zijn wij dit in Eenheid zelf. De opdeling in de Drie-eenheid is een nuttig onderscheid dat eraan bijdraagt dat we de Eenheid daarvan kunnen (leren) beleven. Met Een cursus in wonderen kunnen we de afscheiding van elkaar en van God gaandeweg oplossen.

We kunnen het perspectief van de Drie-eenheid beschouwen als een trede van een trap die we beklimmen om onszelf te bevrijden van angst. Daarna zet God 'de laatste stap' en herkennen we de liefdevolle Eenheid in de Drie-eenheid. Op de spirituele ontwikkelingsweg van de Cursus is de trede van de Drie-eenheid essentieel. We kunnen deze trede niet overslaan omdat ons op angst gebaseerde denken dan nog actief zou zijn en dit tot allerlei illusies zou leiden.

Met behulp van Een cursus in wonderen geven we ons volledig over aan Liefde om uiteindelijk te kunnen leren dat we Liefde zijn. Vanuit oosterse spirituele tradities zoals advaita vedanta wordt onderscheid gemaakt tussen spirituele wegen die primair zijn gericht op toewijding (bhakti) en de ontwikkeling van inzicht (jnana). Uiteindelijk komen de jnana- en bhakti-wegen samen in spirituele verlichting. Met Een cursus in wonderen bewandelen we beide wegen tegelijkertijd.

Een cursus in wonderen schetst een ander beeld van God dan bijvoorbeeld op sommige plekken in de Bijbel wordt geschetst. In de Cursus is God onze Oorsprong en de eerste en enige oorzaak van alles. Er bestaat niets buiten God omdat alles in God 'is'. God is niet van het mannelijke of vrouwelijke geslacht omdat hij geen lichaam heeft, noch een persoonlijkheid. God wordt in de Cursus geschetst als volmaakt liefdevol en niet van ons afgescheiden.

God staat symbool voor de Oorsprong van onze tijdloze geest. Wij zijn naar het evenbeeld van God geschapen, volmaakt liefdevol, één met God en in staat om zelf te

scheppen. Er bestaat dus geen God los van ons. In God zijn wij gelukkig. Er bestaat geen God die boos wordt, straft of aanvalt.

In de Cursus is de relatie die we met God hebben heel nauw verbonden met de relatie die we met elkaar hebben. We kunnen niet tegelijkertijd God liefhebben en één medemens haten omdat we de angst die onder de haat zit projecteren op God, die ook de schepper van deze medemens is.

God heeft ons geschapen als één Geheel (Zoon) die tegelijkertijd uit delen bestaat (de Zoonschap). Elk deel is daarbij ook de gehele Zoon. Dit is slechts vanuit het perspectief van de onderliggende metafysische eenheid begrijpelijk en het concept van de Zoon / Zoonschap vormt dan ook een van de bruggen naar dit perspectief.

Omdat wij in werkelijkheid een eenheid met al onze medemensen vormen, is elke aanval op hen een aanval op onze eigen ervaring van liefde en innerlijke vrede. Waar de Cursus het woord 'aanval' gebruikt, bedoelt hij in de eerste plaats een innerlijke aanval in de vorm van veroordelende gedachten hoewel dit ook een fysieke uiting hiervan kan zijn.

In de in oorsprong onverdeelde Geest heeft een afsplitsing plaatsgevonden. Het ego is een afgesplitst deel dat gelooft in onze identiteit als een persoon dat tijdelijk in een lichaam leeft. Het ego gelooft in zonde, schuld en straf, die in werkelijkheid niet bestaan omdat ze uit angst voorkomen. Het ego is de stem van angst. Alle veroordelingen, afwijzingen en conflicten komen hieruit voort.

Onze geest bevat ook de herinnering aan de eenheid, de Heilige Geest. Dit is een aanduiding voor de bron van gedachten en indrukken die ons terugleiden naar de ervaring van eenheid. De Heilige Geest, ook wel onze 'Innerlijke leraar' genoemd, inspireert ons om een omslag te maken in ons denken, van angst naar liefde.

De keuze voor liefde en alle uitingen daarvan noemt de Cursus een wonder. Hoewel liefde bijzondere vormen aan kan nemen in wereldse zin, wordt het woord 'wonder' vooral gebruikt om liefde in elke uitingsvorm aan te duiden, ook de meer alledaagse. Wonderen zijn dus heel normaal, als uitingen van de liefde die wij in ons wezen zijn. Vanuit het ego bezien zijn wonderen niet normaal en verzetten we ons tegen elkaar en tegen de ervaring van onze Eenheid.

In teksten 2 en 3 gaan we dieper in op het ego en de Heilige Geest.

Ontstaan van de Cursus

Een cursus in wonderen is op wonderlijke wijze tot stand gekomen. In 1965 hoorde dr. Helen Schucman, een Amerikaanse psychologe en universitair hoofddocent, een innerlijke stem: 'Dit is een cursus in wonderen. Maak alsjeblieft aantekeningen'. Aanvankelijk dacht Helen na het horen van de stem dat ze gek geworden was. Haar afdelingshoofd, dr. Bill Thetford, moedigde haar echter aan om de suggestie toch te volgen. De tekst die erop volgde bleek een uitgebreid antwoord op haar besluit om Bill te helpen een uitweg te vinden uit een langdurige conflictsituatie op hun werk aan de universiteit.

Helen beschrijft dit in het voorwoord van de Cursus:

Als psycholoog en docent, met conservatieve ideeën en een atheïstische overtuiging, werkte ik in een prestigieus en uitermate academisch milieu. En toen gebeurde er iets wat een reeks voorvallen in gang zette die ik nooit had kunnen voorzien. Het hoofd van mijn afdeling kondigde onverwachts aan dat hij genoeg had van de boosheid en agressie die uit onze houding spraken en besloot met te zeggen: 'Er moet een andere weg zijn'. Alsof ik op dit teken wachtte, stemde ik erin toe hem te helpen die te vinden. Klaarblijkelijk is deze Cursus die andere weg.' (Voorwoord ECIW)

Gedurende zeven jaar ontving Helen innerlijk de tekst van 'de Cursus'. Bill hielp haar daarbij door alle aantekeningen uit te typen en het gedachtegoed met haar te bespreken.

Dat Helen niet zelf de auteur is van de Cursus blijkt onder meer uit het feit dat zij het gedachtegoed dat ze doorkreeg zelf niet beheerste. Op sommige momenten was ze er vanuit haar sterke identificatie met haar ego zelfs fel tegen gekant. De Cursus kwam waar hij hard nodig was. Helen en Bill ondervonden dan ook de nodige uitdagingen bij het toepassen ervan in hun samenwerking. Zij waren de eerste studenten van de Cursus. Het doen ervan hielp hen bij de conflicten op hun werk en hun persoonlijke en spirituele ontwikkeling.

Gaandeweg werd duidelijk dat de Cursus voor een groter publiek was bedoeld. In samenwerking met dr. Kenneth Wapnick en uitgeefster Judy Skutch leidde dit uiteindelijk tot de eerste openbare publicatie van 'A course in miracles' door de Foundation of Inner Peace. De Cursus is inmiddels in 27 talen vertaald, waaronder de Nederlandse taal.

De auteur van de Cursus

De 'stem' achter Een cursus in wonderen blijkt in sommige passages in de tekst terug op een leven als Jezus, wat het christelijk taalgebruik verklaart. Voor christenen die de Bijbel als enige bron van Jezus' woorden gewend zijn kan dit aanvankelijk tegen de borst stuiten. Voor hen zouden de volgende vragen behulpzaam kunnen zijn:

- Zou er iets kunnen bestaan dat Jezus in Eenheid met God niet zou kunnen doen?
- De hedendaagse Bijbel is tot stand gekomen door de inspiraties / interpretaties van mensen. Als Jezus in deze tijd via één mens zijn gehele leer zou kunnen doorgeven, waarom zou hij het dan laten?

Alleen het doen van eigen onderzoek naar de boodschap van Een cursus in wonderen kan de lezer meer zekerheid bieden of dit een authentiek werk van Jezus is.

Jezus slaat met het christelijk taalgebruik in Een cursus in wonderen een brug naar hen die hem kennen uit de Bijbel, waarin we voor een groot deel dezelfde terminologie terugvinden. De Cursus is hiermee toegankelijk voor christenen, hoewel veel christenen de Cursus niet erkennen en sommigen hem op voorhand afwijzen omdat de Cursus in bepaalde aspecten afwijkt van de Bijbel.

Jezus stelt zich in zijn Cursus op als een oudere broer, een gids die ons een weg wijst naar liefde en geluk. Ook geeft hij zijn versie van bepaalde gebeurtenissen die in de Bijbel staan beschreven en rekent hij af met het geloof in zonde, schuld en straf:

Houd in gedachten, wanneer je de leringen van de apostelen leest, dat ik hun zelf gezegd heb dat er veel was dat ze pas later zouden begrijpen, omdat ze er destijds nog niet geheel klaar voor waren mij te volgen. Ik wil niet dat jij toelaat dat er enige angst binnensluipt in het denksysteem waartoe ik je leid. Ik vraag niet om martelaren, maar om leraren. Niemand wordt gestraft voor zijn zonden, en de Zonen van God zijn geen zondaars. Elke notie van straf houdt de projectie in van schuld en versterkt het idee dat anderen beschuldigen gerechtvaardigd is. (T6.I.16:1-5)

Jezus' leer wordt in Een cursus in wonderen op sommige punten anders uitgelegd dan in de Bijbel. Het kan helpen om vooraf enkele misvattingen over Jezus weg te nemen om eventuele weerstand naar hem en de Cursus te verminderen:

- **Jezus is niet voor onze zonden gestorven** (Zie ook T6: De boodschap van de kruisiging). In de Cursus legt Jezus uit dat het geloof in zonde een oordelend perspectief is en daarom niet werkelijk. Hij beschouwt zijn eigen kruisiging dan ook niet als een middel om de zonden van anderen te compenseren. Ieder mens is namelijk in wezen al onschuldig. We vergissen ons wanneer we kiezen voor angst i.p.v. liefde omdat we dan een keuze maken die niet in ons hoogste belang is, noch in die van een ander. Maar dit maakt ons niet zondig in de aan schuld gerelateerde betekenis van het woord.

Het is zo essentieel dat al dit soort denken wordt uitgebannen, dat we er zeker van moeten zijn dat niets van dien aard in je denkkeest achterblijft. Ik werd niet 'gestraft' omdat *jij* slecht was. (T3.I.2:9-10)

- **Jezus weerlegt in de Cursus bepaalde uitspraken die hij zou hebben gedaan.** *Bijvoorbeeld: 'Ik kom hier niet om vrede te brengen maar het zwaard'.* Hoewel dit voor meerderlei uitleg vatbaar is, zijn woorden die makkelijk tot verdeeldheid en geweld kunnen leiden in ieder geval in strijd met Jezus' boodschap in de Cursus.
- **Jezus is niet de enige Zoon van God.** Hij benoemt in de Cursus juist de gelijkwaardigheid met ons, zijn broeders, allen deel uitmakend van 'het Zoonschap'.

Er zijn meer misvattingen over Jezus, op grond van wat eerder over Jezus is geschreven, hierboven zijn slechts enkele benoemd. In het boek 'Biblical Quotes from A course in miracles reinterpreted' van Gene Skaggs Jr. wordt een opsomming gegeven van 134 Bijbelse citaten die Jezus in de Cursus toelicht.

Tips bij het lezen en beoefenen van de Cursus

De Cursus bestaat uit een tekstboek, werkboek en een handboek voor leraren en een verklaring van termen. Later 'ontving' Helen Schucman nog twee onderdelen: een gedeelte over psychotherapie en één over gebed. We richten ons in deze teksten vooral op de eerste twee onderdelen.

Tekstboek

Het tekstboek van de uitgave door de Foundation for Inner Peace (FIP) bevat de algemene, voor het publiek bedoelde tekstgedeelten van de tekst die Helen Schucman doorkreeg. Het feit dat het een selectie is, is vooral aan het begin van de Cursus merkbaar omdat het materiaal daar een vrij compact geheel vormt. Toch is dit een prima versie om mee te werken. De 3e editie is het meest recent op het moment van schrijven in 2023. Er bestaan meer versies van de Cursus die de complete tekst bevatten. Aangezien Helen Schucman tijdens haar leven alleen de voor het publiek geschikte versie van de Cursus adviseerde, valt er veel voor te zeggen erop te vertrouwen dat deze versie een geschikt uitgangspunt is.

Nederlandse taalversie: De Nederlandse versie is een vertaling van de Engelse (FIP) versie. Grote delen van de Engelstalige Cursus zijn in jambische pentameters geschreven, een Shakespeariaans versmetrum. Het is praktisch onmogelijk deze poëzievorm in een andere taal te behouden zonder dat dit tot een gekunsteld resultaat zou leiden, dus in de Nederlandse versie vinden we dit niet terug. Mocht je geen moeite hebben met de Engelse taal, dan heeft het lezen van een Engelse versie wellicht je voorkeur om nog meer gegrepen te worden door de schoonheid van de woorden. Aan de andere kant kan het aangesproken worden in de eigen moedertaal ook een krachtige uitwerking hebben.

De Nederlandse vertaling is eventueel ook online te lezen op <https://tekstboekeencursusinwonderen.wordpress.com/>, echter zonder de cursiveringen die in nederlandstalige FIP-versie voortkomen en overigens ook zonder (mijn) garantie dat deze versie 100% overeenkomt met de papieren editie.

Als we het Tekstboek niet 'inkomen' dan kan dit verschillende redenen hebben.

Allereerst hebben we wellicht tijd nodig om te wennen aan de christelijke woorden. Ook kunnen we weerstand ervaren tegen wat de woorden voor ons betekenen. Wanneer we aan deze weerstanden voorbij gaan, kan er een moment komen waarop de Cursus werkelijk voor ons 'open' gaat. Dan kunnen bepaalde passages gevoelsmatig diep gaan landen en hun bedoelde transformerende uitwerking hebben.

Het komt nogal eens voor dat cursisten bij een herhaalde lezing van het tekstboek of bij het opnieuw doen van de oefeningen in het werkboek, meer diepgang en begrip ervaren dan de keer daarvoor. De Cursus bevat in die zin een gelaagdheid die de lezer elke keer dieper kan doen laten landen in het gedachtegoed.

Soms kan het nuttig zijn om even stil te staan bij een zin om hem op je in te laten werken. Wanneer het begrip niet komt is het raadzaam om gewoon door te lezen. Het is dan blijkbaar niet het juiste moment om het te doorgronden. Dezelfde essentie wordt overigens op verschillende manieren herhaald en er volgen dus nog andere vormen waarin de boodschap wel kan binnenkomen.

Werkboek

In de inleiding van het werkboek vinden we de volgende tekst:

“Een theoretische fundering zoals de tekst die verschaft, is als kader noodzakelijk om de oefeningen in dit werkboek zinvol te maken. Maar pas het doen van de oefeningen maakt het doel van de cursus mogelijk. Een ongetrainde denkgeest kan niets tot stand brengen. Het is het doel van dit werkboek je denkgeest te trainen om te denken volgens de richting die de tekst aangeeft.” (W-In.1:1-4)

Het belang van het werkboek is essentieel voor het ervaren van resultaat. In dit lesprogramma wil ik een globaal theoretisch kader scheppen om met het werkboek te kunnen starten. Er zijn ook mensen die zonder probleem direct met het werkboek starten. Een en ander is ook afhankelijk van de ervaring die men in het leven en met andere spirituele wegen heeft opgedaan. Het is noodzakelijk om de nodige aandacht aan het werkboek te besteden om de resultaten te kunnen gaan zien die de Cursus ten doel heeft. Het doorbreken van jarenlange denkpatronen kost nu eenmaal de nodige bereidwilligheid, aandacht en tijd.

Het is vergelijkbaar met het trainen van ons lichaam en onze spieren. Het trainen van de geest door het doen van de werkboeklessen geeft gaandeweg resultaat. We hoeven daarbij niet te wachten op resultaat totdat we het hele werkboek voltooid hebben. De lessen zijn gemaakt om een directe, voelbare uitwerking te hebben in de vorm van meer vrede, liefde en geluk. De snelheid waarmee, en de mate waarin we dit gaan ervaren hangt af van onze voorgaande (spirituele) ontwikkeling en ervaring, motivatie, vertrouwen, toewijding en overgave aan wat de oefeningen in de Cursus beschrijven. Wanneer oefeningen niet direct een duidelijk effect blijken te hebben zouden we niet gedemotiveerd hoeven te raken. De Cursus geeft namelijk in zijn vele oefeningen steeds weer nieuwe invalshoeken die wel beter bij ons kunnen aanslaan.

Het is behulpzaam voor het doel van de Cursus om de werkboeklessen te doen zoals voorgeschreven, zonder erover te oordelen. Ons op angst gebaseerde (ego)denken kan er van alles van vinden maar dat deel van ons willen we juist transformeren.

De werkboeklessen zijn online beschikbaar op <https://lessons.acim.org/en/> (Engelstalig) en <https://lessen.acim.org/nl> (Nederlandstalig).

Handboek voor leraren

Het Handboek voor leraren heeft de vorm van vraag en antwoord (29 stuks).

De visie van de Cursus op onderwijzen en leren is als volgt:

Het lijkt alsof leraar en leerling gescheiden zijn, waarbij de leraar eerder iets aan de leerling geeft dan aan zichzelf. Voorts wordt het onderwijzen zelf als een speciale activiteit beschouwd, waarmee men zich slechts een relatief klein gedeelte van zijn tijd inlaat. De cursus legt er daarentegen de nadruk op dat onderwijzen *gelijktstaat* aan leren, waardoor leraar en leerling dezelfde zijn. Hij benadrukt eveneens dat onderwijzen een doorlopend proces is: het gaat ieder moment van de dag verder en zet zich bovendien voort in de gedachten tijdens de slaap.

Onderwijzen is demonstreren. Er zijn maar twee denksystemen, en jij demonstreert voortdurend je overtuiging dat óf het ene óf het andere waar is. Van wat jij demonstreert leren anderen, en ook jij. De kwestie is niet óf je wilt onderwijzen, want daarin is geen keuze. (H-In.1:3-6, 2:1-4)

In ons dagelijks leven demonstreren en communiceren we voortdurend wat we geloven en wellicht op een dieper niveau dan waar we ons van bewust zijn. We zijn op een bepaalde manier dus voortdurend zowel leraar als leerling van elkaar en van onszelf. Toch geeft het handboek voor leraren concrete adviezen hoe we als Cursist om kunnen gaan met mensen die ons benaderen voor inspiratie over de Cursus.

De Cursus schetst enerzijds een leersituatie zoals we die kennen uit andere spirituele tradities. Anderzijds benadrukt Jezus consequent een volmaakt gelijkwaardige omgang met elkaar. Een leraar hoeft niet persé iemand te zijn die de formele rol van leraar in de Cursus heeft, workshops geeft, enzovoort. Hij kan deze rol voor anderen ook spontaan vervullen, binnen de structuur van het dagelijks leven.

Hoewel de Cursus ook als zelfstudieprogramma kan worden gebruikt, benadrukt Jezus de kracht van het samenkomen van mensen rondom de Cursus. Juist in de omgang met elkaar kunnen we elkaar namelijk leren vergeven en zo de obstakels voor de ervaring van onvoorwaardelijke liefde in onszelf wegnemen. Verder blijken mensen de Cursus nog wel eens op verschillende manieren te interpreteren en kan het nuttig zijn onze interpretaties te spiegelen aan die van anderen. Als beginnend cursist die zich wil verbinden met andere cursisten heb je de mogelijkheid om een of meer leraren te bezoeken voor inspiratie of je aan te sluiten bij een van de vele lees- en studiegroepen (www.miraclesincontact.nl).

De gelukkige leerling

De Cursus schetst een schitterende, liefdevolle horizon van spirituele bevrijding en verlichting die we kunnen bereiken wanneer we het geloof in ons ego terzijde leggen. De Cursus wijst daarin consistent in één richting. Dat is enerzijds behulpzaam en anderzijds kan ons ego het ons lastig proberen te maken door te klagen over onze beperkte voortgang. De mooie horizon wordt dan een hoge lat die we zo snel mogelijk moeten halen. We kunnen dit merken wanneer we onszelf op de kop gaan geven wanneer we de vergissingen blijven maken die de Cursus tracht te corrigeren (het onszelf op de kop geven is daar één van :). Het volgende citaat kan dan behulpzaam zijn:

De gelukkige leerling kan zich niet schuldig voelen dat hij leert. Dit is van zo'n vitaal belang voor zijn leerproces, dat het nooit mag worden vergeten. (T14.III.1:1-2)

Hiermee zijn we aan het einde gekomen van het eerste deel. Je kunt verder met [deel 2: Het ego, de stem van angst](#).